

De wereld rond om er te zijn voor de zwakkeren

Had je, toen je zelf nog in de klas zat, kunnen bevroeden dat je in het onderwijs terecht zou komen? In deze rubriek graven collega's in hun verleden: hoe kwamen ze van de schoolbankjes tot hun huidige functie? "Ik was altijd al eigenwijs en betweterig. Nu noem ik het: initiatiefrijk."

Ingeborg Dijkstra (48), leerkracht godsdienst op basisschool Emile Wesly, Maastricht

Ingeborg deed de pabo in 3,5 jaar - 'dat kon toen nog' - en stond voor ze het wist voor een groep 4 met 36 leerlingen. "Het was een drukke klas. Geen van mijn collega's verwachtte dat ik het zou redden. Maar ik zette door. Het was een eenzame tijd, waarin ik veel heb geleerd." De docent van die klas was met zwangerschapsverlof en wilde niet meer terugkomen: Ingeborg kon blijven. "Dat vond ik te veel van het goede. Ik was ook gevraagd op een school

voor speciaal onderwijs waar ik stage had gelopen. Daar ben ik toen aan het werk gegaan."

Ingeborgs kleuterjuf schreef in haar rapport dat ze zeer waarschijnlijk later ook juf zou worden. "Ik herinner me als een ABBA-playbackende kleuter die nogal de baas was over haar vriendinnen. Daar stonden we, met lijmstiften als microfoons." Ze is de helft van een eeneiige tweeling, haar zus Angelique zat in de parallelklas. Die ruimte hadden ze nodig. Ingeborg ging door naar het Christelijk Lyceum in Den Haag, waar ze op het vwo begon, maar vervolgens naar de

havo wilde. "Dat was weer dat eigenwijze: ik wilde per se tekenen in mijn pakket en dat kon toen alleen op de havo. Er hebben heel wat gesprekken plaatsgevonden, ook tussen mijn ouders en de rector."

Na haar tijd op de pabo vertrok Ingeborg al snel naar de Verenigde Staten: haar man kreeg een baan in Californië. Zijn werk bracht het gezin de wereld rond. Ingeborg werd moeder in de VS, verhuisde met een tweeling in haar buik naar Oost-Duitsland, en vervolgens belandde het gezin in Australië. "Daar was ik school chaplain, een kruising tussen een vertrouwenspersoon en een interne begeleider. Ik vond het heel mooi om een 'verbinder' te zijn tussen de scholen en de twaalf lokale kerken die mijn positie financierden.

Sowieso ben ik relationeel ingesteld. Ik wil vooral dat het goed gaat met de zwakkeren. Bijbels

gezien zou je kunnen zeggen dat ik er voor 'de armen en de wezen' wil zijn.

Vandaar dat ze, weer terug in Nederland, een praktijk runt voor onderwijs- en opvoedkundige begeleiding. "Ik maak leerlingen, leraren en ouders bewust van situaties, ik oordeel niet." Daarnaast is ze parttime godsdienstleerkracht op basisschool Emile Wesley. "Ik sta ook op de lijst voor de ChristenUnie. De leerlingen zien me weleens in de media of op een poster. En dat maakt je cool, heb ik gemerkt!"

"Ik maak leerlingen, leraren en ouders bewust van situaties, ik oordeel niet"

FOTO: STUDIO ZWARTLICHT